

Világítótornyban

Gulyás József

*A világítótornyba most szép lassan hazatérek,
Olyan ez, mintha
vesztett háborúból menne haza
sok év után az ember.
Elveszítette minden a színét,
elveszítette minden az ízét,
mennék is, maradnék is,
élnék is, meg is halnék.
Ez az ezeregyedik otthonom,
ez az ezeregyedik háborúm, vereségem.
Én rossz hős voltam,
a hősiesség nem illik hozzám.
(Tán ez a szerencsém? vagy tán ez a vétkem?)
Vak fárosz azilumában
biztos, szabad rab vagyok.
A horizonton eltévedt, valószínűtlen hajók
közeledése, távolodása,
a sirályok pendülő éles szárnyak
képzelt vonalaiban
a fölemelkedésnek, a lezuhanásnak...
Reccsenő törzsek égő koronájával
dülök az ágyba.
Hull, hull valami iszonyatos
a homlokomra, a kezemre, a lábamra,
és beszívárogo a csontig halálos mérge.
Nem vagyok már egészen biztos,
a színes buborékokat lödöző gyerek
valóban élt-e...
Messze a sejlő nap körül
ívben emelkedő és függőlegesen
zuhanó sirályok,*

viz színén oldalra forduló halak...
Egy hajó dohog ablakom alatt,
kilincsen régi, volt leány keze íve.
Ó, elegendem van már,
akinek szíve van, annak legyen szíve,
egy arca, egy élete, egy dala...

Szelek ébrednek emlékeimben,
köves rétegek borzalmaiból fölszabadulva.
Kétségbeesve hátrálok,
térdig, vállig, homlokig
elkeverődök a zavaros emlékek ingoványában,
kezemben arcod maradványai
fakó kontúrjaival a nyárnak.
Egyre mélyebben vagyok már,
egyre messzebb, és dalolgom:
szeretnék megkérni még egyszer,
mielőtt szédülve elzuhanok a földön,
ne keress többé a sorsod végett,
mert soha senki se védett,
kinből vagyok és szélhoráta répa földből...
Egy vagyok emlékkal, idővel, porral,
és siratlak, ó,
mert nincs messze már a halálad órája...